

били по-топли и по-плодотворни. Най-първо тѣ нападнали върху западната римска империя. Римскитѣ полководци съ многобройни легиони (полкове) излѣзли на среща имѣ, много пѣти ги побеждавали, разпрѣсвали и ги връщали назадъ. Но като се минавало нѣколко време, германцитѣ се окопитвали, та отново пакъ нападнали върху границитѣ на римската империя. На бойното поле германскитѣ жени оставяли въ лагера децата си и отивали да помагатъ на мъжетѣ си въ биткитѣ. Така съ много битки и въ продължение на много години германцитѣ пробили границитѣ на западната римска империя, най-сетне нахлули въ самата Италия и достигнали до Римъ.

Византия въ борба съ преселнишкитѣ народи. — Сѣщо така и Византия била нападана отъ преселнишки народи. За щастие, въ Византия имало силни и способни императори, които събрали голѣми войски и здраво бранили границитѣ на своето царство. Докато били силни римлянитѣ, на Балканския полуостровъ имало миръ, земледелието се развивало, търговията напредвала и много цвѣтущи градове се построили.

Ала колкото и да били силни и способни византийскитѣ императори, пакъ не могли да удържатъ всичкитѣ си земи. Да китѣ въ Трансилвания и Влашко възстанали. Кѣмъ тѣхъ се присѣдинили разни скитнишки и преселнишки племена. Всички нападнали на византийскитѣ войски, които били принудени да напуснатъ Дакия — Трансилвания и Влашко и да премѣстятъ границата на Дунава.

Въ началото на V вѣкъ азиатскитѣ народъ хуни, който прекарвалъ живота си около рѣкитѣ Волга и Донъ, тръгналъ да се преселва кѣмъ западъ и връх-